

pa po imenu. Tudi kaj počenjajo, sem vedel precej. Zamorka pa je zanimala vse. Komi, ki je dotlej bral knjigo, jo je ob vstopu zamorke zaklopil in se je vsesal v tujko z očmi in ustmi. Listal je po njej hlastno, kakor poprej po knjigi...

Ko sva izstopila, je izstopil tudi on. S knjigo pod pazduho jo je mahal za nama, kakor sluga.

V prvem nadstropju zelo prostranega in svetlega poslopja sva potrkala in odprla. Policajupisaču je palo pero iz roke.

»Prijavljam prihod na tri dni...«

»Izvolite sesti, pokličem šefa,« je rekel začuden policaj, vstal in stopil v drugo sobo.

Šefa ni bilo v pisarni. Policaj je poklical portirja, ki je na hodniku spal, naj gre po šefa. Portir je strmel z odprtimi ustmi, z nazaj obrnjeno glavo je odšel skozi duri.

Medtem je policaj marljivo pisal dalje. Ni se ozrl na strašno stranko, ali ušesa so mu jela rdeti od sramu, da se je tako brez potrebe razburil.

Sedla sva in čakala, zamorka je bila trudna.

Portir se je vrnil brez šefa.

»V kavarni ga ni. Natakarkar je rekel, da je odšel pred pol ure. Mogoče se je odpeljal. Ključ visi.«

Premislil sem, v kakšni zvezi da sta šef in ključ, in ali mogoče nadomestujeta drug drugega tako, da ključ visi, če šef odide..., ko se policajpisač dvigne in naznani:

»Jutri pridita, danes je prepozno.«

V veži je čakal komi. Knjige ni imel več pod pazduho. Spremil je naju do vrat. Na ulici so čakali ljudje. Bilo jih je nad sto.

»Kam zdaj, predraga? Prijavljena nisi, v hotel je prezgodaj, ali imaš znanca tukaj?«

Namenil sem se, da ji naredim pot po tlaku, ali ni bilo več mogoče. Kakor mravelj se je natrpalo ljudi od vseh koncev, tiščali so z bradami in z očmi v naju, zlasti v zamorko, ki si je drgnila

nosek... Nekdo je zavpil iz prvega nadstropja — bila sva še vedno v bližini policijskega poslopja —: »Ne stojte na tlaku, ne ovirajte prometa, stran!« — in dva krepka komolca sta potisnila...

Ženska z jerbasom v roki se je zgrabila za klobuk. Vsebina rdečega lončka se je prelila po obleki soseda, ki se je okrenil in prisolil klofuto popolnoma nedolžnemu dečku. »Ne stopajte mu po prstih!« je zavpila druga, ki je mislila, da dečko joka zavoljo bosih nog, in ga je vlekla iz gneče. Ali tudi njej se ni dalo več. Množica se je zvarila v maso, ki je le še trepetala pod pestmi policajev.

Dva voza sta se ustavila, ker nista mogla naprej, duri so se otvorile...

»Predraga, to je šele začetek. Kakšen bo konec, nihče ne ve. Rotim te pri vsem, kar sveto v tvojem srcu spi, rotim te, draga, vrni se, odkoder si prišla, preden se zgodi poslednje! Vrni se v Afriko, dokler še nisi prijavljena in ključ visi... Prepozno bi bilo!«

Spremil sem jo na kolodvor in jo potisnil v vlak. Odzdravila je z obrazom, ki je bil ves v zadregi. Zamorska kraljica?

In od tedaj so se moje misli zaokrenile. Potujejo namesto po Kolodvorski cesti po puščavah afriških, po vročem zlatem pesku in se divijo krasoti eksotičnih rastlin. Ne boje se ne leva, ne leoparda, ne kač, ki so v tej širini baje posebno hude. Ne plašijo pa se tudi naselbin zamorcev, ki so v tej pokrajini baje tudi posebno ljuti. Moje misli šetajo svobodno po zamorskem selu in iščejo drage devojke. Zdaj živi drugo življenje, svojega pravega imena se ji ni treba sramovati več, in če se spominja svojega bivanja v Evropi, se ga spominja kakor kratkih, hudih sanj.

Pa kakor sem rekel, ta dogodek se ne odlikuje med mojimi ostalimi spomini in razen imena ni nič posebnega na meni.

